



ความสำเร็จ เกรด 4

ปรีดา ศรีชัยวัฒนานนท์

www.sirichaiwatt.com

โดย**ส่วนใหญ่**แล้ว เราก็ไม่ต่างจากคนทั่วไปที่อยากประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่ง หรือมีเรื่องที่ยากทำให้สำเร็จมากกว่าหนึ่งเรื่อง แต่ก็**ส่วนใหญ่**อีกนั่นแหละ ที่เรื่องเหล่านั้นมันเหมือนความคิดที่ลอยฟุ้ง ๆ ขึ้นมาในหัว มีผลให้ตรึงตรองบ้าง ให้รู้สึกมีแรงผลักดันบ้าง และแล้วก็มักจะหายไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในช่วงปิดเทอมของยุคไซเบอร์เนตเวิร์ก เราจะเห็นพ่อแม่หลายคนโพสต์วัดเกรดผลการเรียนของลูก โดยอย่างยิ่งเด็กเล็ก ๆ ที่ได้ 4.0 ไม่ผิดแปลกอะไรที่พ่อแม่จะรู้สึกดี แต่เรื่องนี้ไม่ได้กำลังจะเขียนเกี่ยวกับการเลี้ยงลูก หรือเรื่องเด็ก ทว่าเรื่องการแบ่งเกรดนี้มีมุมที่อาจบอกอะไรผู้ใหญ่อย่างเรา ให้ได้คิด ได้ทบทวน อันอาจเป็นประโยชน์

เกรดที่หายไป

ชีวิตเราหลายคนก็เหมือนเด็กที่เรียนดีเฉพาะวัยประถม และประถมก็แปลว่าขั้นต้น เมื่อเจอเรื่องยากขึ้นในชั้นต่อมา เกรดก็มักจะหายไป จากการหลงสิ่งยั่วเย้า สุขชั่วคราว สนุกสนานกับสิ่งต่าง ๆ มากไป เหมือนกับเด็กที่พอขึ้นชั้นมัธยมบางคนที่ไม่ได้นึกถึงอนาคต หรือเห็นคุณค่าความสำเร็จเล็กน้อยเหมือนอดีต

สิ่งที่ช่วยยืนยันคือ เราหลายคนที่เคยนั่งคิดว่าอยากกลับไปเรียนมัธยมใหม่ จะได้เข้าเรียนต่อคณะดี ๆ หรือคงจะได้มีการวางพื้นฐานอนาคตใหม่ แม้จะรู้สึกว่าชีวิตมัธยมตัวเองไม่ได้แย่อะไรได้

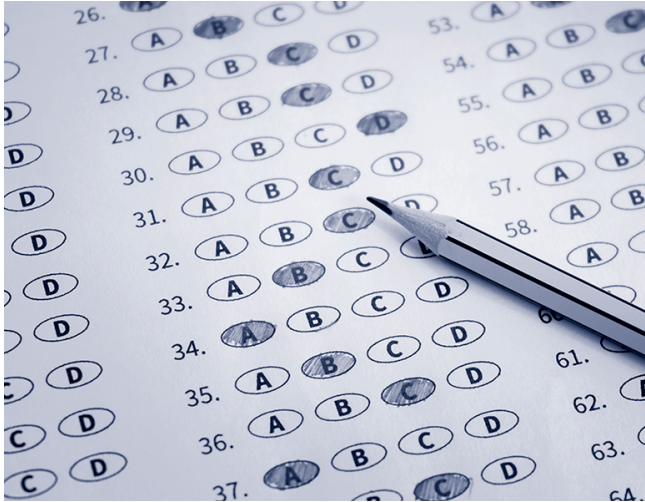
ประสบการณ์ห้าม ๆ เรื่องราวสนุกมากมายก็ตาม และ**ส่วนใหญ่**ไม่ค่อยมีใครอยากย้อนไป**เรื่องเรียนสมัยประถม**เลยไม่ว่าจะเคยเรียนดีหรือไม่ก็ตาม สิ่งเหล่านี้อาจสะท้อนให้เห็นด้านหนึ่งว่าการพยายามวัดค่ากับเด็กไม่มีประโยชน์อะไร แต่เมื่อยิ่งโตมา **“ความรับผิดชอบ”** นั้นมันสำคัญกว่ามาก

คนที่มองอนาคต และรับผิดชอบต่ออนาคตตัวเองการมีรางวัล เป็นประโยชน์กับเขา เหมือนเด็กมัธยมอีกหลายคนที่มีมั่งมันว่าต้องชนะในการสอบเข้า ในขณะที่อีกด้าน ก็มองการวัดผลว่าเป็นการตีกรอบความสามารถ รวมถึงทำลายความสุขสบายในการใช้ชีวิต

กับเด็กเล็กอาจใช่ที่เราไม่ควรไปวัดผล แต่โตมาเมื่อใด แม้จะไม่อยากวัดเกรด วัดค่าอะไร สุดท้ายเราก็ใช้ชีวิตแบบเปรียบเทียบกันกับคนอื่นกันอยู่ดี และมันคือสิ่งที่ดิ้นรนอยากมาเติมเต็มกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น วัตถุ สิ่งของ หรือแค่ “การยอมรับ” ก็ตาม ตัวอย่างเช่นว่า ขับรถอะไร ใส่นาฬิกาอะไร เหมือนเป็นตัวแทนว่าชีวิตคุณเกรดไหน กระทั่งคนรอบตัว เขารัก เขาชอบ เขามองเราอย่างไร แม้จะไม่เกี่ยวกับวัตถุก็ตาม เราก็จะมีความวัดระดับอยู่ในใจเสมอ

เกรดของความสำเร็จ

อันที่จริงแล้ว ไม่มีใครมาชี้วัดความสำเร็จใด ๆ ของใครได้ว่าแบบไหนที่เรียกว่าสำเร็จ หรือความสำเร็จต้องเป็นแบบใด รวมถึง



ไม่มีกระบวนการ หรือคำแนะนำใด ที่จะทำให้การเริ่มต้นทำตามแล้วจะสำเร็จทุกอย่าง แต่หากขาดซึ่งตัวชี้วัดที่วัดที่จริงมาช่วยชี้ให้เราเห็นบ้าง ก็คงคล้าย ๆ ที่กล่าวไว้ในตอนแรกคือ มันเลื่อนลอย หรือไร้แรงจูงใจ

และความสำเร็จไม่เคยมาแบบทำปุ๊บ ได้ปั๊บ ก่อนจะถึงความสำเร็จใดเราก็ต้องมี **“การพัฒนาตนเอง”** หรือ มีลำดับขั้นความก้าวหน้า ให้พอเห็นว่า เข้าใกล้ความสำเร็จนั้นหรือยัง ซึ่งในที่นี้เป็นแง่คิดง่าย ๆ ให้เราลองตัดเกรดตัวเองเหมือนเด็กนักเรียน เพียงแต่ประเมินจากภาพรวมได้เลยว่า ณ เวลานั้น “เรากับเป้าหมาย” อยู่ในเกรดใด

เกรด 0 = ไม่ได้ทำ

จะคิดฝันไว้ดีแค่ไหน ไม่ได้ทำอะไรเลยมันก็เป็นศูนย์

เกรด 1 = ได้ทำ

เราอาจมีแรงฮึดมากพอให้ **“เริ่มทำ”** บางอย่าง อย่างน้อยก็วางแผนมันจริงจัง มันก็ดี และถือว่าไม่สอບตก แต่ผลงานหรือความสำเร็จนั้นมันก็ยังอีกไกลถ้าแค่ **เคยได้ทำหรือลองทำ**

เกรด 2 = ทำได้

ทำได้ทำไมแค่เกรด 2 ละ? ทำได้ในที่นี้คือ ได้ทำบางสิ่งจนเป็นรูปเป็นร่าง เหมือนคนอยากเปิดร้านกาแฟ ก็เปิดร้านมาจนได้ ก็ถือว่าทำได้ แต่จะขายดีเปล่านั้น? อยู่รอดไหม? อันนี้ยังไม่รู้ถึงได้เปรียบเป็นเกรดนี้ซึ่งถือว่ากลาง ๆ ไม่แย่ แต่ยังไม่เรียกว่าดีก็คงยังไม่ได้หรืออีกตัวอย่าง คนวางแผนที่จะออกกำลังกายวันละครึ่งชั่วโมง ก็ทำได้ในวันนี้หรือพรุ่งนี้ แต่อีกเดือน อีกปีต่อไปล่ะ? ก็ยังพูดยากจึงถือว่ายังอยู่ในเกรด 2 ซึ่งข้อนี้เตือนสติได้ดี โดยอย่างยิ่งคนที่มีความหมายเป็นการลงทุนทำอะไรสักอย่าง อย่าลืมว่าแค่ เปิดธุรกิจได้ตั้งร้านได้ ไม่ใช่ถือว่าสำเร็จแล้ว ดังนั้นตอนวางแผนอย่าคิดแค่ว่าหาทุนที่ไหนมาเปิด ทุนการทำการตลาด สายป่านการบริหารจัดการก็สำคัญ เพราะกิจการมันยังต้องไปต่อได้ด้วย

เกรด 3 = ทำดี

ส่วนหนึ่งเราหลายคนคงทราบดีว่าถ้าเราได้ เกรด 3 ขึ้นไปนี้ดีมากแล้ว สำเร็จระดับหนึ่งแล้วไม่ต้องเกรด 4 ก็ได้ ซึ่งมันก็จะจริง การทำได้ และดี ย่อมหมายถึง ทำบางสิ่งเกิดขึ้นมาแล้วไปต่อได้ เช่นเป็นกิจการเปิดร้านแล้วกิจการทำกำไรพอคุ้มค่ามาสมัครระยะก็ถือว่าทำได้ดี หรือออกกำลังไปได้สม่ำเสมอ ปีสองปี นี้ก็ยอดเยี่ยมแล้ว เพราะเชื่อว่าร่างกายคุณได้ผลลัพธ์ที่ดีมาแล้วแน่นอน ที่นี้จะตัดเป็นเกรด 3.1 หรือ 3.8, 3.9 ก็อยู่ที่เรารับรู้ตัวเอง แต่มันเก่งมากแล้วละ

เกรด 4 = ดีที่สุด

แน่นอนว่าเกรด 4 ย่อมหมายถึงดีแทบไม่มีที่ติ แต่สำหรับเรื่องนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า ความสำเร็จนี้คือ ร่ำรวยล้นฟ้า โด่งดังไปทั่วโลก หรือเหรียญทองโอลิมปิก เช่นตัวอย่างเดิม หากเป็นกิจการการที่ดำเนินงานจนผ่านเกรด 3 ได้ที่หมายถึงขายดีมาหลายปีจนเรียกว่าเป็นเกรด 4 ก็ไม่ผิดอะไร แต่หากวันหนึ่งโลกเปลี่ยนไปหรือมีเหตุให้กิจการถดถอย แบบนี้คงไม่มีเกรด 4 กันพอดี ดังนั้นเกรด 4 ย่อมหมายถึง **“ทำดีที่สุดหรือยัง”**

เพราะเหมือนที่ผมเคยเขียนหรือพูดไว้ว่า คำว่าดีที่สุดนี้มันน่ากลัวโดยอย่างยิ่งภาวะหลอกตัวเอง เพราะในคนที่ไม่หลอกตัวเอง เมื่อเกิดสิ่งไม่ดีขึ้น จะรู้ตัว และยอมรับว่า ผลลัพธ์ก็ควรเป็นเช่นนั้น เพราะเราทำมัน “ยังไม่ดีที่สุดเอง” แต่คนหลอกตัวเองจะบอกว่าได้แค่นี้ก็ “ดีที่สุดแล้ว...” ซึ่งก็แล้วแต่ตัดสิน แต่ที่แน่ ๆ มันมีอยู่จริงที่ดีที่สุดแล้วแต่ผลลัพธ์ไม่ได้ “ถูกใจเราที่สุด” เท่านั้นเอง

อีกประการคือ ความสำเร็จของแต่ละคนนั้นมันวัดกันไม่ได้ แต่เชื่อได้ว่า เกรด 4 มันควรจะหมายถึงจุดที่ “ดีที่สุด” ของคนนั้น ๆ ต่อเรื่องนั้น ๆ อยู่ดี เพียงแต่ต้องไม่ลืมว่า บางทีเกรด 4 ของเราวันนี้อาจเป็นเกรด 4 ที่เราเรียนแค่ประถม มันไม่อาจชี้วัดต่อยอดอนาคตอะไรได้มากนัก เหมือนคนที่หลอกตัวเองว่า วันนี้ฉันดี ฉันเก่ง ฉันพอใจ ฉันได้ดีที่สุดของฉันแล้ว แต่ชีวิตมันยังการันตีอนาคตไม่ได้ เช่นนี้ ก็ไม่ต่างจากการพยายามเอาเกรดเด็กประถมไปอวดใคร เพราะใช้ว่าภูมิใจอะไรไม่ได้ แต่อนาคตยังอีกไกลมากมายเหลือเกิน

และเกรดในวันนี้ไม่มีครูที่ไหนมาให้คะแนน คงมีแต่ตัวเราเองที่ต้องสอนตัวเอง ให้คะแนนตัวเอง ขึ้นอยู่กับว่า ตัวเราเป็นครูที่ใส่ใจ และมีจรรยาบรรณต่อตัวเองหรือไม่อีกที